

РЕШЕНИЕ

№ 5158

гр. София, 07.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Анета Юргакиева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6403** по описа за **2020** година докладвано от съдия Маргарита Немска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу решение от 10.02.2020 г. по НАХД № 8333/2019 г. на СРС, НО, 136 състав. С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление № 23-001961/25.04.2019 г., издадено от директора на ДИТ-С., с което на дружеството на основание чл. 414, ал. 3 от КТ, е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв. за нарушение на чл. 61, ал. 1, във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ.

В касационната жалба са изложени доводи, че решението на СРС е постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Моли се същото да бъде отменено, като бъде отменено и издаденото НП. Алтернативно се прави искане наложената имуществена санкция да бъде намалена до минималния размер от 1 500 лв.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът – ДИТ-С. област – в съдебно заседание се представлява от юрк. П., който оспорва касационната жалба и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Ю., който счита касационната жалба за неоснователна и моли същата да бъде оставена без уважение.

Административен съд София – град, I касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество е неоснователна.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд установил, че служители на ДИТ-софийска област извършили проверка по спазване на трудовото законодателство на 21.02.2019 г. в обект на контрол – строителен обект „Две жилищни сгради с магазини, подземни гаражи“, УПИ XIII-9588, кв. 530, [населено място],[жк]. Проверката е продължила по документи на 05.03.2019 г. и е приключена в сградата на ДИТ-Софийска област.

При проверката е установено, че дружеството, в качеството си на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, не е уредило отношенията при предоставяне на работна сила като трудови правоотношения, като не е сключило трудов договор преди постъпването на работа на Ю. Т. С.. Дружеството е приело на работа в обекта на контрол на 21.09.2019 г., около 11.30 часа. Лицето С. е заварено да работи в проверявания обект на 21.09.2019 г. В собственооръчно попълнена на място писмена декларация лицето посочва, че работи като „зидар“, с определено работно време от 9.30 часа до 15.00 часа, почивки в работния ден 40 мин., трудово възнаграждение 40-60 лв. на ден и работно място.

Бил съставен АУАН № 23-001961/05.03.2019 г., връчен лично на управителя на дружеството. Срещу АУАН не е подадено възражение.

Въз основа на АУАН е издадено Наказателно постановление № 23-001961/25.04.2019 г.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

АУАН и НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Същите са съставени от компетентни органи при спазване на процесуалните правила.

Според чл. 1, ал. 2 от КТ, отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения. Съгласно чл. 61, ал. 1 от КТ, трудовият договор се сключва между работника или служителя и работодателя преди постъпването на работа.

От събраните в хода на производството пред районния съд доказателства е видно, че касаторът, в качеството си на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ към дата 21.02.2019 г., когато е извършена проверка от контролните органи, не е уредил отношенията си с лицето Ю. Т. С. като трудовоправни чрез сключването на трудов договор преди постъпването му на работа, каквото е императивно установеното изискване съгласно чл. 1, ал. 2 от КТ и чл. 61, ал. 1 от КТ.

От попълнената от лицето декларация се установява, че то работи в дружеството от 21.02.2019 г. като зидар с работно време от 9.30 до 15.00 часа, с почивка в работния ден от 40 мин. и трудово възнаграждение в размер на 40-60 лв. на ден. Лицето е посочило, че не знае дали има сключен писмен трудов договор.

Възражението, че Ю. С. не е работник на дружеството. Същият е бил допуснат до строителния обект без знанието и съгласието на техническия ръководител на обекта, както и на управителя на дружеството е неоснователно. За установяване на

посоченото в НП нарушение е без значение знанието на съответните ръководители, включително и на управителя на дружеството, че дадено лице е допуснато до строителния обект.

Възражението за несъответствие между декларираното от С. и работното време и разпределението на почивките, както и основното трудово възнаграждение на работниците, определени със заповед на управителя на дружеството е неоснователно. Предвид факта, че в КТ е предвидена възможност за работа с непълно работно време, то сочените разминавания между посоченото от С. в попълнената декларация работно време и определеното със заповед на управителя на дружеството, не изключва наличието на трудово правоотношение и престирането на работна сила. Разминаването в декларираното основно трудово възнаграждение и определеното от управителя на дружеството също е без значение за преценката дали е налице трудово правоотношение или не, тъй като елемент от фактическия състав на трудовото правоотношение е възнаграждението, без значение какво е то.

Възражението, че отразената в попълнената от С. декларация за периодичността на изплащането на трудовото възнаграждение, както и непълното работно време, не предполагат трайно престиране на работна сила е неоснователно. За наличието на трудово правоотношение е определящо да бъде налице престиране на работна сила, каквото в случая е безспорно доказано и от дружеството не са ангажирани доказателства в обратна посока.

Съгласно санкционната разпоредба на чл. 414, ал. 3 от КТ, работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв. В конкретния случай, определената имуществена санкция от 2 000 лв. не е прекомерна, с оглед характера на извършеното нарушение и обществените отношения, които то засяга. Същата е ориентирана към законоустановения минимум, поради което не следва да бъде намалена.

Предвид тези съображения, Административен съд София-град, I-ви касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 10.02.2020 г. по НАХД № 8333/2019 г. на СРС, НО, 136 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.